

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Synodvs Nicæna II. Generalis. Sub Hadriano papa I. anno DCCLXXXVII.

Parisiis, 1644

De vita sanctae memoriae Ioannis leiunatoris, qui fuit episcopus eiusdem
vrbis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15473

* Extat antiquus codex Vat. in quo multæ patrum sententiarum praeter eas quæ hic habentur, & in has Synodo recitatae sunt, inserentes videtur. Nam neque ordinis interlocutionū respondet, neque in vlo lo alio codice reperitur. sunt ex infertis vna esse videtur hæc Photini narratio, cum non in omnibus huius Syndodi libris legatur.

* Photini Deo amabilis presbyteri & defensoris sanctissimæ magnæque ecclesiæ Constantinopoleos.

De vita sanctæ memoriae Ioannis Ieiunatoris, qui fuit episcopus eiusdem urbis.

Adhuc nec hoc lateat miraculum, nec indulgeamus egregio patri hoc dudum maxime celare acceleranti. Nam nox quidem erat, & deambulabamus cum velocitate multa, ut pote in terram ultra positam Mauricium imperatorem adiuturi: Mauricium, qui dudum quidem iustissimus & mitissimus fuit, nunc autem & martyr. hoc enim profundissimus ei draco & tyrannus etiam nolendo donauit. Cum ergo festine ambularemus, mulier quædam speciosa valde, tam veste, quam vultu & anima, quæ diues admodum fuerat, sed non putabatur propter calamitatem quæ inerat ei, procul apparuit mihi mixta cum multitidine fratrum nostrorum pauperum, quæ * persecutionem ab his passa, qui super isto erant ordinati, nequaquam recedebat, sed cum lacrymis, licet verecunda propter naturam, necessitatis tamen causa impudenter inferebat molestiam. His visis ordinem in quo fueram deputatus, relinquo, & apprehendo mulierem, & quidnam vellet, interrogabam. At illa: Virum, inquit, habeo & dæmonium habet: & tertius annus est iste, ex quo denis millibus, ut ita dicam, venerabilibus locis & religiosis hominibus hunc miserum obtuli, &

* Gr. reiecta ab his

* Φωτεινοῦ τῆς Σεοφιλεσάτου πρεσβυτέρου καὶ ἐπικλησικήν τῆς αἰγαίων μεγάλης ἐπικλησίας Κωνσταντινούπολεως.

Ἐκ τῆς βίου τῆς τὸν αἰγαῖον πατέρος Ἰωαννοῦ τῆς Νησευτοῦ Ἐπισκόπου τοῦ χρυσομάρου τῆς αὐτῆς πόλεως.

Ἐπιμὴδὲ τοῦτο μιαλεῖται τὸ δεῖπνον, μηδὲ συχωρεῖται τῷ δεῖπνον τῷ πατρὶ, τοῦτο δὲ μάλιστα σωμετηρύψας ανυδρόντην. νῦν μὲν γὰρ οὐκέτι, ἐπειπρόμενα σὺν ταχὺ πολλῷ, ὡς δὲ καὶ τὸ δύπτηρον γένεται Μαυρείνον. Βασιλέα κατεληφύμενον· Μαυρείνον παλαιαὶ μέρη δικαιώτατον καὶ τεράτων, τινῶν δὲ γένηται μάρτυρες. τούτο τοῦτο δὲ τὸ βασιλεῖον αὐτὸν δράμαν ὁ πύρδων· καὶ μὴ βουλέμενος ἔχει εἰσερχεσθαι. καὶ πόνια απονεῦται διαδίζεται· γάρ δὲ περάτα σφόδρα καὶ τὰς ἐπιτάχεις τὰς δύναται. Επιτάχεις, καὶ πολοία λίδια οὖσα μέρη, οὐ δικοδοσεῖ δὲ διὰ τὸ σωματοδοσεῖν αὐτὴν συμφοραῖ, πορρὸν ἐωφέτο μοι σωματιαφυρομένη τὸ πτηνόν τὴν ἀδελφᾶν ἡμέρα τὴν πλαχῶν διακομήντην τοῦτο τὸ πτηνόν περιμένων, οὐδαμάς εὐερίσκου, διλέποι μετὰ διακρύων αἰδονυμένην διὰ τὴν φύσιν, διὰ τὰς ανάγκας αἰτιαῖς φύσεωχλει. ταῦτα δέ φην, τὰς ταξινῶν ἐπεπαγμένας, καπαλιμπανά, Καπαλαμβάνων τὰς αἰδεσσόπους· καὶ οὐ πεντελεῖτο αὐτόν, ἐπινεανόμενον. οὐδὲ μάρτυρα ἔχει, Φητί, Καπαλαμβάνων ἔχει τετονέτας ηδη τοῦτό γε. Καπαλαμβάνων, ὡς εἶπεν, Αναγένετο τόποις καὶ διλαβέσσον αἰδεσσόπους τεσσαραγενόντα. Ἀθλιόν, οὐδενα

ANNO CHRISTI 787. πλέον οὐδέν. ἡ δὲ οὐαὶ πελοπάγον δότος τὸν ἔρημον νῦν φραγίζοντα. Τὸν αὐτὸν γῆτὴν καὶ ταῦτα οἱ παρὰ παῖσιν χειρὶς τὸν ἐκεῖνον θαυματουργὸν μηδητορούμενος, τοὺς πάντας ιατρεῖαν Καὶ αὐτὸς ἀπειπὼν, αἰπελόντος, ἐφη, τοὺς Ιωάννους Πατεραρχίαν Μοναχὸν, ἐκεῖνόν τε κομῆτη μετ' ὄλογίας θεοῦ παντοκράτορος εἰκόνα τὸν φρέσου μηδέ τὸν θεόν, Καὶ απόστολος, Καὶ δοτοκομεῖς τὴν εἰκόναν εἰς οἶκον, οὐ καποκιλώνας, τὸν γῆτὴν οἶκον σὺν Καὶ μηδὲν οὐδὲν Πατεραρχίαν σὺν, Καὶ καποκιλώνας γε αὐτὸν τὸν αὐλαῖς οἶκον σὺν. Καὶ μηδὲν οὐδὲν τὸν πόλιν Εὐβοιάς, οὐ αἰπελόντον νῦν, πάντα μεγάλως. Καὶ οὐκαστος, Καὶ αιαζούσες τὸ οὐρανόν, Καὶ γρυπήσαται * ἀγνοούμενον. Καὶ εἴσαι, παῖς οὐδὲν αὐτοκιλώσων τὸν αὐτὸν, θύλαγος θύλαγος τεταρτεται. Καὶ ίδεν φυγὴ Φθιέται, καὶ αἰπελοτελεωμένον εἴσαι τὸ πατέρα, Καὶ εἰπέν οὐ μὴ ἔχει, διόπικεος ἔχεις, καὶ εἰς Πατέρα αἰσθανταί δέξαταις. ἀμέν. πῶς ταῖς εἰσόσαις τῷ πατέρᾳ αὐτῷ πατέρας Χι καὶ πῶς ἡμέραν πῶς ἐφεξῆς, πῶς ταῖς παρασκευαῖς εἰσθῆνται τὸν πατέρα τῆς θεοτόκου τῷ πλησίον εἰσοδον ποιουμένῳ. Καὶ αὐτοῖς τῷ πατέρᾳ τοιχογραφίας πεποιηται, νῦν μὲν μάλα σημεῖον νεδυτικᾶς ὅμοιος Καὶ ρίπτεται, νῦν δὲ γε ὑφεμμένως Καὶ γοργός. Καὶ ἔχουσαν ὡς δηλεῖν πάσιν, ἐλπίζοντας ἀμαρτιανεῖσθαι, καθόπι τοὺς οὐτως βλασphemούμενος τὸν θεόντοντα, Καὶ λέγοντας τὸν θεόντοντα, ὃν οὐ ἔργοντας, οὐδὲν θέλωντα, τῶν φωνῶν ἀράς ἐρημίτης ἐβόα· ναι,

Concil. Tom. 19.

nihil obtinere amplius valui. Ad extremum ego nunc ab eremo veni. Nam ille ipse, qui in ea præ omnibus fere sanctis miracula facientibus, in patrandis miraculis testimonium * habebat, ad curationem * exhortans: * Gr. ad curationem & ipse nihil triarchani magnum, indeque professores cum benedictione summi sacerdotis Dei omnipotentis imaginem Virginis matris Dei; & ibis, & portabis imaginem in domum, in qua habitat in terra tua. Ecce enim mittes de cetero virum tuum, & locabis eum in atriis domus tuæ; & non videbit ciuitatē regis magnam, ad quam nunc proficisceris: & exaltabis, & pones similitudinem, & fieri sanctificatio domui tuæ: & erit ut omnis quicumque habitauret in ea, benedictione benedicatur: & ecce fuga fugiet, & alienatus erit spiritus, & ultra non appropinquabit ei, eo quod Dominus prope sit, & in sæcula gloria eius. Amen. His dictis, adduco eam ad patriarcham die sequenti, * qui sexta feria consueuerat in Dei genitricis templo de more in iuxta ingressum factō celebrare: Dei genitricis pro & refero negotii * circumstantiam, nunc quidem valde iuuenit, noster: noster summis ac dolenter: & aduersum gaudet, suadere sperans pariter & laudari, eo quod ita pias assertiones. * Adhuc autem mihi meisto, & docenti, docenti, & quoniam eremita, o domine, cum liber-dixit a Deo motus, quod merito vos domine expulsurus sis: intercidit sermonem meum, & furore feruens; etiam domine, etiam domine, vocem extolens eremita clamabat: etiam,

Oo

* Gr. dum sexta feria uerat in Dei genitricis templo de more in iuxta ingressum factō celebrare: Dei genitricis propinquum templum, nunc quidem valde iuuenit, noster: noster summis ac dolenter: & aduersum gaudet, suadere sperans pariter & laudari, eo quod ita pias assertiones. * Adhuc autem mihi meisto, & docenti, docenti, & quoniam eremita, o domine, cum liber-

dixit a Deo motus, quod merito

ti, q.

vt ego dominus eiiciam dæmonem; vt dicam, tibi dico im-
mundo, exi a figmento, & vade
huc atque illuc, & ad inuisibile.
talia iubes vt garriam homo sor-
didus & peccator. si estis mira
operantes, meum eiicite spiri-
tum. Orationum eges multarum,
frater Photine, per oratio-
nes sanctorum. Sic præter spem
inhonoratus, recedebam erubet-
scens: & silenter effugiens, effe-
rebar retrorsum, & fortuito, &
in obuiantes quasi crapulatus
incidebam. & apprehendo vix
quamdam facelli extremitatem:
& furore commotus (pluri-
mum namque tristitia iam in
furorem efferebatur, eo quod
non inuenierim gratiam in con-
spectu summi sacerdotis Dei
magni) multa silentio in me-
metipso * reputabam, & quod
non esset ab isto quidquam boni
vlli ouium sperandum, pastore
videlicet nobis ad lupi naturam
perueniente. In his ergo cum es-
sem hæsitans, mihi consilium fit.
Et mittens domū ex sequentibus
quemdam, defero dominæ ima-
ginem ex his quæ illuc posita e-
rant, satis oppido speciosam: &
adornans valde bene, & vt erat
possibile ad euidentius apparen-
dum & reputandum, * quia o-
maximo pa-
tre ut. i. inc.
acceptam
haberem
imaginem.

* Gr. con-
querabar,

* Gr. quia a
portebat a maximo patre, ut pro-
te iam inclinato, accipere ima-
ginem, tenui hanc, & dedi mu-
lieri; orareque pro nobis, & pa-
triarchæ gratias multas confite-
ri, atque abire cum gaudio iu-
bebam. At illa liberabatur * mo-
dicum & exultans, & non ha-
bens quod * faceret. Vnde &
erat utriusque quasi dimidium

* Gr. pro-
pemodium
* Gr. fieret.
* Gr. puta-
bat, sén, vi-
debar,

gaudium. Nam ego quidē * pu-
tabatur, non autem gaudebam.

πα ἐγώ ο κύριος ἵνεται τῷ δι-
μονα. ἵνα εἴπω, σὺ λέγω τῷ αἰχθέρ-
πῳ, ἐξελθε δότο τῷ πλεονάτος, η ὑπ-
γεώδε η ἀλητείας τῷ ἀφαντον. πιστή
κελεύει ἵνα φλυαρῷ αὐτοῖς τοις
ὑπόροις ἄμαρτωλέσ. εἰ εἰς θαυματουρ-
γοι, τὸ ἐμὸν ἴκεδλετη πνεύμα. οὐχ
χειρεῖς πολλῶν, αἰδελφὲ Φωτεινή, μα-
τις τῷ άγίων δικαίων. οὐτω παρ' ἐλπ-
τας αἰματοῖς, αἰνεχώροις ἐρυζαῖν.
Ἐπρέμα τοις επιφραμών, ἐφερόμενοι
πη τῷ τύχοι, τοῖς αἰπαντῶσιν ἐμπιπλοι,
οἵς δὴ πειραπατητοῖς. Εἰ καταλα-
βαίνω πατὴ τοις επεστείου μόλις ἐργασαι.
η ἡ θυμῷ θυμωτοῖς. τῆς γῆς δὴ λύτη
ηδὴ τὸ πλεῖστον εἰς θυμὸν αἰπεισεκτο,
καὶ διποτούσι τοις διεργαστοῖς
τῷ δέχερέως τῷ θεοῦ τῷ μεγάλου
πολλὰ σωτῆρις κατεβόων ἐπ' ἔμαυτοι,
Εἰ όπις εἴη τὸ δότο ποδὸς ἐλπιστοι οὐδὲ
ἀγαθὸν οὐδὲν τῷ περιβάτοι, τῷ πι-
μήνος γῆραις τοῖς πρὸς λύκου φύσιν εἰ-
σεντος η ἐκδεδητηρίου. οὐ τούτη
οὔπι μοιηδὲ πλορούμενω, θουλήτινεται.
καὶ σείλας οἰναδε τῷ ἐποιήσον πατη-
κούισι τῷ αἰπαπειρίῳν ἐκεῖστο πατη-
δὴ πατην τοις επεστείνεις εἰκόνα.
καὶ καταχμαποιημόνος δημάλο-
η ὡς οἴον πεινῶ τοις περιποτη-
ναὶ τε καὶ νομισμαῖ, όπι δὴ ζεταῖ
μεγάλου πατησ, οἵς δὴ τὸ λοιπὸν ὅπι-
καμφέντος, λαβεῖσι πεινῶ εἰκόνα κατ-
χομι, οὐτοῖς τῷ γυαρᾷ πεινῶ εἰκόνα,
διχειρῶ πεινῶ τοις ομολογεῖν, αἰπεισ-
χοι καραῖς εὐενελούμενος. οὐ δὲ α-
πιλλαθεῖσι μικροῖς καὶ σκιρτῶσι, καὶ
ἐπι ἔχοντα ποτὲ η γένοιστο. οὐδὲ αἰπει-
σχεῖσιας αἱ φοτοῖς η καρδι. έγω
μὴ γῆρας ἐδόκουσ μὴ, οὐ ἔχεισι δι-

HADRIANVS ACTIO IV. CONSTANTINVS IMP. 291
P. I.

ANNO CHRISTI 787. οὐδὲ καὶ ἐδόκει, καὶ ἔχαρεν· διὸ ὁ σοτός καὶ τὸ τῆς περιστάματος τέλος εἰς ἕναν δέχεται. τόπος μὴ οὐδὲ πώς καπογόδοσαι ἡμῖν ἀπειρίαν περαμεθεῖδας πῶς οιδεῖς, περιστοπούμενος ἐπίσημον, αἰσθανόντων τοῦτον διάλογον δύμαντος, πίνα, καὶ πότε, καὶ πόσος, Καὶ ὅποι πίνεται, Καὶ ὅπως, Καὶ πίνεται ἡμῖν μεστενουστοῖς εἴλιοι Ἑγιαστικάς τε καὶ σφισμένος γυνάγον ἀθλιον, Καὶ οὐτας ἐλεεινόν, καὶ ταλαιπωτας ἐλπίδας ἡμῖν πραγματεύμαντος. μαστίσα δὲ λινώλιον, ως διὸ καὶ περιστοφηρυμός πινά αἰσθετον πώς τῷ διαμενόντων περιστοῖμον, καὶ τὸ διὸ ἐπέρθου τῷ γε πιαιτεσφοδτοῦτος, ἀπὸ ἐδεῖπο, πλακενοῦσας. Οὕτη τούτοις αὖ Καὶ οὐδὲ πάντης ἐμένεται τῆς δέξαπτής φωνεν, ἐρεῖν τε Καὶ περιστολήστον τὸ πιθματικόν περιστελεχόμενον· Καὶ ὅποι αὐτὸς ἐχὼ τοιωδον βεβαγών τε Καὶ ἐμπεδώσων πώς περιστοῖς θεοφορον τῷ δαιμονι περιστρίαν. Καὶ ὅποι γνούσιν αὐτῷ ηὔλη καὶ περιφασικαπηρημάτων δικαίων, οὐ παλέγω κατ' ἐμαυτοῦ γε μόνου, καὶ πάντων μὴν οὐδὲ ἐφεξῆς τῷ Χεισταλν, καὶ κατὰ τῷ ιερέων γε περιστον· περιστον τῶν γαμπετῶν ὁ πρεσβύτερος ἐπέρχεται πύφω, Φασίν, ἐπέρχεται δαιμονι τῷ δὲ φύσιος πολιτεύεται· οὐ ποτὲ δέντε οὐδὲν ἐπέρθοι, η ποτε οὐκέτι οὐφας, σὺν Βεελζεβούλ ἐνέλειν ἐπιβάλλειν δαιμόνια. πῶς ποτὲ δι μοι ηὔ πιαιτασινέχεται πώς φυχῶν, εἰσιντα διναῖς, ἐπεισοδεῖται καὶ σωτερόδου, καὶ μεγάλα ἐλπίζειν ἐδίδου πακάη, περιστοις αἰσθετον, Καὶ πρὸς αὐτὸν Καὶ ζεοδ. πλινίαν αἰτεπενόσιν τε καὶ πλινίουν ἐμαντῶ οὐκῆψιν, καὶ παραδίζειν πραγμάτης Φαντασίαν τῷ ποτὸν ἐπέδουσ, λέγων ἐπ' ἐμαυτοῦ.

Concil. Tom. 19.

Illa vero & putabatur, & gaudebat: sed intentio & rei finis non habebat initium. Tunc ergo animi defectionem, quae nos obtinuerat, consolari taliter opinatus, acquisiui * aliud, contemplans & reputans, quem, quando, & ubi, & in quo, & quomodo, vel qua nobis mediante

* Gr. aliam,

* abirem seductus & circumueniens mulierculam miserriam, & ita miserabilem, & tantas fiducias nobis commendantem. Maxime autem contristabar, vt pote separans mulierem meliorum protectione, & per alium talia sapientem ad ea

* Gr. que

rursus, & propter huiusmodi seductionem, dicere atque oblatrare spiritū existimauit: & quia ipse ego e contrario firmauerim atque locauerim stabilitatem, quae erat dæmoni circa hominem. Et quod factus sum ei & materia & occasio calumniarum iustarum, non dum di-

co contra memetipsum solum,

* ergo contra omnes quidem Christanos, & contra sacerdotes primum; eo quod vxorem quidam presbyter altero typho, aiunt, altero dæmoni, qui erat mendacii, præiudicauit: quod nihil profecto est aliud, quam in Beelzebub eiicere velle dæmonia. Hæc quidem mihi & huiusmodi indefinenter animam ingressa atrociter conturbabant, & inficiebant, & magna expectare dabant mala tam ab hominibus, quam ab ipso Deo. Verumtamen recognitabam, & referebam mihi met ipsi excusationem, & quamdam quasi consolationis phantasiam ad præsens imponebam, dicens apud me:

O o ij

* Gr. sed

xistem &

circumue-

nistem

Deus enim de futuro faciet cū-
ram. * In hoc quippe anno intra-
locum forte nobis morietur si-
ue muliercula, siue ipse vir, siue
alius quisquam. Moriar autem
multotiens ego, & cessabit * qui
tristitiam inferebat. Igitur in
his tunc a dyscolis , quæ circa
miseram mulierem erant, ut re-
bar , liberatus , rebar a turba li-
berari. Post annos reor ferme
tres stabam penes ipsas sacras
portas magni templi . Et ecce
mulier eleuans supercilia, & ve-
hementer ac indefesse pronun-
tiatis & respirans , intuita est in
me, & proximam interrogabat:
ipse, putas, est? vel quid? & locu-
ta, etiam ipse est veraciter; cur-
sim mouetur, & procumbit mihi
ad genua; & flexa compre-
hendit mihi talos, & osculaba-
tur circumplexans, & iacentis in
pauimento. Ego quidem sine-
bam interim & gaudebam , &
huc atque illuc ad turbas cir-
cumspiciebam * præminens, &
his qui circumstabant iacentem
* videndum, & ostendens quod
esset utique alicubi & ipse eo-
rum qui multa possunt. At illa
alia quedam quæ egenatum e-
rant, sæpius allocuta. * (erat
enim inde, deinde tamen &
constringens nos valde, deponit
vi tergis suis : & iacebam ca-
dens, risus factus hinc circum-
stantibus multum ; & vix præ-
reuerentur exurgens, dedi ei ala-
pam, & decanos vocabam, & ad
decanum rapere sceleratam iu-
bebam. * Nam & faciem intui-
tus, arbitrii cœpi hanc illam ef-
fe, quæ olim. Apponebat quippe
& hoc , quia Deus mercedem
tum cœniverat tibi pélasi. ἐπεστήθη γάρ τοι καὶ τοῦ ὁ θεὸς Φίλος μαζεύ

• delicias

* Gr. vider
dans,

* Gr. addit.
& veneror
Dominum
sepius lo-
cura ; erat
enim ibi.

* Gr. Post
vero f.

HADRIANVS ACTIO IV. CONSTANTINVS IMP. 293
P.I. IRENE

ANNO 78 oīkou μου δ' αὶ σι δέσποτα· πότε δι
CHRISTI 787. πότε ανέδεωρων τὸ παῖ, οὐδέμα χαίρειν
τε καὶ αἰγανιάν, ποδόν μόνον ἡρώτων·
ιδῆς; οὐ πῶς ιδῆς; ἐφιλ. καὶ θαλα-
σσος Πηλοῦ χολῆς διηγήσατο τὸ ἀφιξέν
την εἰς τὴν χώραν, πλὴν εἰς Θύον (Θ)
ἔωντος ξποκομιδεῖ τῆς εἰκόνος· Καὶ ὅτι
τοις ὑψοῖς προταῖ, Καὶ τεραταπέτηται
τὸ δωματίου τοῖς τοίχοις ιεροπεπῶς
ἀμαὶ Καὶ ὅπερεπεταῖ· οὐ πῶς οὐδὲ γέροντος
ταύτους τὴν εἰκόνην προσυλαχθῆσαι τε
ηὐκατορχοστήθιμον, οὐ μικρὸς απερά-
ξαν τὸ πλάσμα, τὸ πνεῦμα τέλος οἰχι-
στον. Καὶ γέγονεν ημῖν ιατροῖς, ἐφη, τὸ
πάχυν ὄντως τὸ πάλαι. Τὸν γέροντα πα-
τερηθῆσαι πάχοντας ὁ πόπος, οὐ τόπος δὲ
μᾶλλον τῆς παρέβοντος μηδὲς δέξιαται.
ποδόν μὲν οὖν τὸ πῆρας τῆς ταύτησεως.

Δέων οὐσιώτατος Θηλονοτος Φω-
κίας ἔπει· γέγονενται, ὅπις Πηλοῦ οὐ
τελεῖν μέρητεσον σαζησταῖ παῖν ρῆμα.
οὐ σημειον οὐδέποτεν ημῖν πλεῖσται ιε-
ραὶ βίβλοι, αἵπνες τὸν νόον ημῶν ἕρ-
δευσαν, καὶ ἐπινοφόρησαν τοὺς τῆς
δυοκατεπιστεως τῷ αἰγανων εἰκόνων.

Καὶ μάγην Γέρων οὐ αιγανώσκει.

Ἐκ τῆς βίου τῆς οστας Μαρείας τῆς
Αιγανῆς· οὐ οὐδὲχι.

Μυστήρεον βασιλέως κρύψαντεν, κα-
λέν· τὰ δὲ ἔργα τῆς θεοῦ αναντίπλειν,
ἐνδεξον. Καὶ μή ἔπειτα. τὸν μὲν ἄλλοις
οὐ ναὸς εἶχε, μινθεῖος ἐμποδίζετος· ἐμὲ
δὲ μόνις τὸν παλαιναν ἐν ἐδέχοτο,
ῶστε πνεύματος πληνόν τε
ταγμένης εἰς ποδόν, τῆς ἐμοὶ περιστα-
χθείσης δυοκλεῖσης πλὴν εἴσοδον. οὐ πα-
μέ πης αἱρόα δικαίλειν διώδημα. καὶ
πάλιν ἐστιν εἰς τὰ περιστάτα παθόσσοι τε

domus meā det tibi domine.
Tunc plane, tunc cuncta vide-
bam, pariterque gaudens & a-
gonizans, hoc solum interroga-
bam: sana facta es? vel quomo-
do sana facta es? & assumens
* secreto, enarravit aduentum * Gr. in
ad regionem, & deportationem otio,
imaginis ad domum suam: &
quia in excelsum eleuata, & su-
perposita est in parietibus do-
miciiliī sūre pariter & decenti-
fime. Ut autem & per tempus
frequens imagini oblatrans at-
que * delusum pigmentum dis- * Gr. infil-
cerpens spiritus, in fine * insō-
tans, ac fere
figmentum,
nuit: & facta est nobis medici- * Gr. difeef-
na, dixit, quod * patiebatur o- ferit.
lim in veritate. Eos enim qui
similia patiuntur, locus, imo fi- * Gr. patie-
gura Virginis matris curat. Hic
est enim finis causæ.

Leo sanctissimus episcopus
Phociae dixit: Scriptum est, quia
in duobus vel tribus testibus sta- Matth. 18.
bit omne verbum. & hodie ex-
hibiti sunt nobis plurimi sacri
libri, qui mentes nostras ri-
gauerunt, & satisfecerunt de
restitutione sanctorum imagi-
num.

Et legit Petrus lector.

De vita B. Mariæ Aegyptiæ:
cuius initium est.

Secretum regis celare bonum
est, opera vero Dei prædicare
gloriosum est. Et post alia. A-
llios quidem templum habebat,
nemine impediente: me vero
misericordia non recipiebat, veluti
quadam militari multitudine ad
hoc ordinata vel iussa, ut mihi
excluderet aditum. taliter me
quædam * audax prohibebat * Gr. con-
ferta
virtus. Et iterum steti in atrisi.
hoc ter & quater patiens siue fa-

Oo iij